

РЕШЕНИЕ

№ 17833

гр. София, 11.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 19.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **9675** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от АПК, делото е с предмет жалбата на Е. Х. Ю., [дата на раждане], гражданин на С., действащ, чрез своята майка и законен представител М. А., гражданка на С., [дата на раждане], срещу Отказ за виза от 06.08.25г. на основание чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ, постановен от А. З. - съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място]- Република Турция, и по заявление за виза тип Д, подадено от М. А. от името на малолетното си дете Е. Х. Ю.,

С жалбата се иска от съда да постанови отмяната на отказа за виза, с доводи за следното:

-Нарушение на изискванията по чл.10, ал.2 ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определянето на визовия режим (НУРИВОВР) при издаването на процесния отказ, позовава се на т. 2 от Тълкувателно решение №4/2004г. на ВАС.

-Нарушение на принципа за пропорционалност по чл.6АПК във връзка с чл.8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, а в процесния случай органът не се позовал на хипотеза за ограничаване на правото и по тези съображения счита, че не можело да се направи и преценка дали с отказа за виза се засягат права повече от необходимото. Позовава се на Решение № 12195/22.11.2024г. на председателя на ДАБ с което е разрешено събирането на семейството. След отмяната на процесния отказ иска от съда да изпрати преписката на консулско длъжностно лице за ново произнасяне по заявлението за издаване на виза „D“ заедно с указания по тълкуването и прилагането на закона.

В съдебно заседание жалбата се поддържа чрез адв. Ш., и иска от съда да я уважи изцяло. Позовава се на съдебна практика на АССГ. В писмени бележки на л. 89 от делото излага подробни съображения за основанията за незаконосъобразност по жалбата, обсъдени по-горе.

Цитира съдебна практика на ВАС във връзка с процесния отказ по време в периода 2018 - 2020г. Пзовава се на Директива 2003/86/ЕС и конкретно на чл.2, б. г) относно дефиницията на понятието „събиране на семейство“, като защита на довода, че правото на ЕС налагало задължение на държавите членки да издават разрешение за събиране на семейството и да го изпълнят. Пзовава се на чл.8, ал.5 ЗЧРБ – след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството, на членовете на семейството се издавали визи по облекчена процедура. Изключение от тези правила били предвидени по чл. 3, пар.2, б. е) от Директива 2003/86/ЕС- за лица ,на които е предоставена временна закрила и държавите членки можело да решат дали да прилагат разпоредбите и към лица, на които е предоставена субсидиарна закрила, такова приравняване било по избор на държавите членки. Редът за получаване на разрешение за събиране на семействата бил по чл.34 ЗУБ, Изтъква доводи за влязъл в сила акт – решението за събиране на семейството на председателя на ДАБ, Във връзка с постъпилото писмо на ДАНС След анализ на разпоредбите за компетентността на ДАНС формира извод, че този орган можело да даде отрицателно становище само в случаите, когато данните, с които разполага, и били събрани в рамките на съгласувателната процедура, било видно, че чужденецът представлявал риск за националната сигурност и обществения ред в Република България, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите на страната, демократичното функциониране. В конкретния случай не били намерени основания за отказ за виза ,свързани с обществен ред и и сигурност, а наведените такива били неотнормирани към изрично предвидени такива в Директива 2003/86/ЕС. Искането да вземе предвид значителното засягане на правото по чл. 8 ЕКПЧ, в процесния случай била допусната при липсата на предпоставки.

Ответникът - консул А. З. при Генералното консулство на Република България в И., чрез упълномощен юрк. А. в писмена защита иска от съда да постанови отхвърляне на жалбата, представи писмо на ДАНС, в което е споменато лице, с имена и дата на раждане, идентични с тези на майката на оспорвания.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително представени от адв Ш. пред съда – за трудова заетост на бащата на оспорвания и договор за наем.

Административен съд София-град, Първо отделение 12-ти състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Отказът е връчен на дата 06.08.2025г., а жалбата до съда е подадена на дата 14.08.2025г., с което е спазен срокът за обжалване по искането за отмяна. Жалбата е и допустима и по смисъла на чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, тъй като се претендира нарушение на чл.8 ЕКПЧ, което се основава и на данни за семеен живот в Република България, предвид издаденото решение на председателя на ДАБ за събиране на семейството.

По фактите съдът приема следното:

М. А., гражданка на С., [дата на раждане], в като законен представител на непълнолетното

си дете ЕЛЯС Х. Ю., лице от мъжки пол, родено на 29.06.2017г., гражданин на С. оспорва Отказ за виза от 06.08.2025г., издаден от А. З. – консул при Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

Процесният отказ за виза е издаден на правно основание чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 ЗЧРБ – „Не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Въз основа на обобщена информация за представените документи са налице основания за съмнения, че апликантът ще използва целта за пътуване като предлог за незаконна миграция.“. Съдът приема, че доколкото се касае за малолетно дете, тези изводи са формирани въз основа на данните за родителите му, в случая за бащата, с предоставен хуманитарен статут от българската държава, както и, че с оглед на разрешението за събиране на семейството на територията на Република България, бащата на оспорващия би следвало да разполага със средства за издръжка на семейството и с осигурено жилище – касае се за 7-членно семейство.

По административната преписка е представено заявление от 27.06.2025г., подадено пред същото посолство от името на детето, за издаване на виза тип "D" –бланка формуляр. По преписката, а следователно и към заявлението са представени: сирийски паспорт на ЕЛЯС Х. Ю. , карта на чужденец с хуманитарен статут за Ю. Х. М. – баща на оспорващия, издадена от Република България, Решение № 12195/04.04.2024г.на председателя на Държавната агенция за бежанците, с което е предоставен хуманитарен статут на Ю. Х. М., Решение № 12195/22.11.2024 г. на председателя на Държавната агенция за Бежанците, с което на Ю. Х. М. е разрешено да се събере на територията на Република България с М. А. М. и децата им М., Д., Ф., Е. и Ф., издадено по молба от 30.10.2024г. По заявлението за виза е представен отказът от 06.08.2025г.,

В заявлението за виза, представено по преписката липсват данни за съществени елементи, относими към преценката за издаване или отказ за виза. Така в графа 21, която според бланката -образец на български език следва да бъде попълнена цел на пътуването, няма отбелязване, в графа 22 – планирано пристигане в Република България – също няма данни, в графа 23 по въпроса пребивавали ли сте в Република България – също няма данни, в графи 25-27, 29-31, 35 и 36 също няма данни, в това число за планирана продължителност на пребиваването, предвидено място за пребиваване на територията на Република България, и друга информация за целта на пребиваване. В графа 36 – няма отбелязване за разходите за пътуване и издръжка по време на пребиваването в страната, няма отбелязване за източника на средствата, разполага ли със средства или каквито и да са относими данни към издръжката и средствата.

Видно от личната карта на Ю. Х. М., бащата на оспорващия, същият има постоянен адрес в [населено място], [улица], ап.1, като за този адрес има само декларация от Й. В., като майка и законен представител на собственика, нейно дете, с която декларация дава съгласието си Ю. Х. М. да бъде адресно регистриран на постоянен и настоящ адрес в собствения ѝ имот – с адрес [населено място], [улица], ап.1.

Представена е декларация съгласие Ю. Х. М., децата му да бъдат придружени до Република България от М. А. – тяхна майка.

По преписката е представена и медицинска застраховка за чужденци в Република България, видно от която – л. 25 от делото, същата е само за срок от 1 месец и конкретно от 01.08.2025г. до

31.08.2025г.

Пред съда допълнително са представени от страна на оспорващия чрез адв. Ш. доказателства за трудова заетост на бащата на оспорващия – трудов договор от 13.09.2025г., сключен между работодател „Пиксен Сمارт Констракшън“ ЕООД със седалище в [населено място] и Ю. М. Х., служебна бележка към 23.10.2025г. от работодателя, че Ю. М. Х. е назначен по посочения трудов договор с възнаграждение 1200 лева месечно и не е в период на предизвестие, за регистрацията на трудовия договор у в НАП. Представен е договор за наем от дата 19.06.2025г. и за наем на имот в [населено място], срещу наемна месечна цена от 600 лв. и за срок от една година, считано от 19.06.2025г., наемът е платим от 10-15 число всеки месец, няма уговорка за предаване на владението на имота от наемодателя на наемателя.

Съгласувателна процедура по процесното заявление за виза не е проведена от ДАНС и от Дирекция Миграция - съгласно мотивираното писмо на ДАНС на л. 101 от делото, но по делото към писмена защита на ответника е представено и прието като доказателство писмо с рег. № 9109 на Държавна агенция "Национална сигурност" до директора на Дирекция "К. отношения" при МВнР, в което са посочени конкретни сирийски граждани: изрично и М. А. с дата на раждане 24.01.1987г., които данни съвпадат с тези на майката на оспорващия. В писмото е посочено на стр. 5 и следното:

„След извършени проверки било установено, че събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България, реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължителни здравни застраховки и осигуряване, съответно достатъчно средства за издръжка за да не прибегват членовете на семействата им до системата на социално подпомагане съгласно законодателството на Република България. Като задължително условие при подаване на заявление за първоначално пребиваване е предоставянето на документи за съдимост или за криминална регистрация, издадено съгласно законодателството на държавата на гражданството, на държавата на произход или на държавата на обичайното пребиваване, което не фигурира в предоставените в КС документи.“

В заключение, въз основа на обсъдените доказателства към заявлението за виза и допълнително събраните в хода на съдебното производство, съдът приема по фактите за установено следното:

-От страна на оспорващия не е посочено в заявлението за виза адрес в страната, на който ще пребивава и е осигурено жилище, лицето, което осигурява жилището, няма посочени разполагаеми средства или източници на доход, респективно как ще осигурява издръжката в страната по време на пребиваването.

-Данни за бащата на оспорващия – за получавано възнаграждение, подадени декларации за здравни и социални осигурителни плащания от работодател, не се представиха по делото. Такива доказателства за бащата на оспорващия не са представени към заявлението за виза, нито са представени такива пред съда и относими към датата на подаване на заявлението за виза. Няма данни за получавано възнаграждение и осигурителни плащания и по представения пред съда трудов договор от дата 24.09.2025г. Сключването на трудовия договор не е доказателство за получаване на възнаграждение по същия.

Що се касае за адрес на пребиваване в страната, на първо място в заявлението за виза не е

посочен такъв адрес, не се представиха доказателства за договор за наем за жилището на адреса по постоянния адрес, на който е регистриран бащата на оспорващия, за адрес [населено място], [улица], ап.1 няма съгласие или договореност за ползване на жилището за живеене. Що се касае до договора за наем на адрес в [населено място] и от дата 19.06.2025г., то същият е сключен от „пълномощен представител“ на собственика, без данни за пълномощното, адресът в [населено място] – [улица], [жилищен адрес] не е заявен от Ю. Х. М. пред българските власти, няма уговорка за датата на фактическото предаване на имота, посочен в договора, няма и други данни, че договорът за наем е породил фактически правното си действие – освен консесуален, договорът за наем е и реален договор.

Данни за здравна осигуровка на оспорващия са представени само за м. 08.2025г. Няма посочен срок на визата – на пристигане и срок на отпътуване, поради това не може да се прецени, че за срока на визата Д по заявлението оспорващия има осигурена здравна застраховка. Въз основа на всичко изложено, остана недоказано, че бащата на оспорващия действително да получава възнаграждение към датата на заявлението – 27.06.2025г. и впоследствие по трудовия договор в посочения размер – 1200,00лв., а дори и действително да получава тази сума, тя е недостатъчна за издръжката на седемчленно семейство, на които съгласно Решение № 12195/22.11.2024г. председателят на Държавната агенция за бежанците, в това число за заплащане на наем и издръжка.

Също в заявлението не са посочени разполагаеми средства или източници на средства, за осигурена издръжка, при тези обстоятелства, съдът формира извод за недоказани средства за издръжка по заявлението за виза.

От фактическа страна се касае за заявление за виза с цел събиране на семейството на гражданин на С. с предоставен хуманитарен статут и на територията на Република България, предвид предоставеното разрешение по решението на председателя на Държавната агенция за бежанците, на семейството на лице, което не е признато за бежанец. В заявлението за виза не е посочен срок на визата, но е попълнен формуляр за виза тип Д – национална виза, със срок 1 година.

За компетентността на консул З. да издава отказ за визи са представени: Заповед № 95-00-26/16.01.2025г. на министъра на външните работи, с която по т. 4 възлага на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица, които да издават отказ за визи. Представена е и Заповед № 6/13.02.2025г. на генералния консул при Генералното консулство на Република България в И., с която определя за завеждащ консулската служба издателят на оспорения отказ и с правомощия да издава и да връчва отказ по заявления за визи – т. 13 от заповедта.

Правни изводи:

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за

представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от НУРИВОВР).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от А. З. – консул и завеждащ Консулска служба при Генералното консулство на Република България в И., който съгласно представените заповеди на министъра и на генералния консул, е оправомощен от посланика да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, а компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от НУРИВОВР, като съгласно последната норма не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец, съгласно Приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него лице, а в случай на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл.10, ал.2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В съответствие с посочената правна уредба, то е спазено изискването за форма – оспореният отказ за издаване на виза тип „D“ е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК (вж. в този смисъл решение № 2087/22.02.2024 г. по адм. д. 7021/2023 г. на ВАС и др.). Доводите в жалбата, че решението не е правно и фактически мотивирано и само на това основание жалбата следва да бъде уважена, са неоснователни изцяло. Касае се за издаването на отказ за виза върху стандартен формуляр - бланка, който отказ е издава като са отбелязани основанията в него,

указано е правото на обжалване пред настоящия съд. Мотивите на стандартния формуляр са предварително определени, и органите са длъжни да използват този стандартен формуляр за да мотивират своите решения за отказ да издадат виза на различните основания, предвидени в чл.10 ЗЧРБ.

Що се касае до обхвата на съдебния контрол, в контекста на обжалването пред съда, то съгласно чл. 168 АПК този контрол предвид препращането по чл.146 АПК, се отнася както до спазването на формалните основания, така и до материалната законосъобразност на отказа, като се вземат предвид всички обстоятелства по административната преписка, както фактически, така и правни, на които компетентният орган е основал акта си – чл.142 и чл.170 АПК. В отказа за издаване на виза са посочени както правни основания (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), така и фактически основания за издаването му. Изложени са кратки мотиви, а именно в допълнителна забележка, че целта на пътуване на базата на представените документи и устни данни не е доказана убедително, след извършени проверки и направени анализи на фактите и обстоятелствата, са събрани данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и ефективна защита, както и ефективен съдебен контрол.

По спазването на изискванията по процедурата, съдът съобрази следното:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са императивно установени в ЗЧРБ и в Наредбата. Съгласно приложимата норма на чл.8, ал.1 ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен паспорт или заместващ го документ за пътуване, както и виза, когато такава се изисква. Както посочва и адвокатът, съгласно чл.8, ал.5 ЗЧРБ, след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. Следва обаче да се прави разлика между процедурата и материалните изисквания за издаване на виза за лицата, членове на семейството. Според определението, дадено в чл.3, ал.1 от Наредбата, визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит. Целта на въведения разрешителен режим е свързана преди всичко с националната сигурност, съгласно определението дадено в §1, т.1 от ДР на ЗДАНС, вр. с чл.2 от Закона за управление и функциониране на системата за национална сигурност. Видно от Списъка за стратегическите обекти и дейностите, от значение за националната сигурност, се съдържа т. „Х. Финанси“, приет с Постановление

№181 от 20 юли 2009г. за определяне на стратегически обекти и дейности, които са от значение за националната сигурност. Определянето на финансите като стратегическа дейност от значение за националната сигурност, е в съответствие с предвиденото в чл. 119, параграф 3 от ДФЕС, която разпоредба установява принципа за стабилни публични финанси. Изискванията за влизане и престой на чужденци в страната относно средствата за издръжка и здравето осигуряване, без съмнение целят да не натоварват системата за социалното осигуряване на страната и са въпроси, пряко свързани с държавния бюджет и със стабилността на публичните финанси по смисъла на последната разпоредба и на всяка държава-членка. По националното право се съдържа изрична забрана за упражняване на права по начин, който засяга обществения интерес – правата и свободите на другите - чл.57, ал.2 от Конституцията. Следователно, изложените съображения в писмото на ДАНС, в което в списъка под т. 25 е посочена майката на оспорващия, свързани с недоказани средства за издръжката и адрес в страната, като основания за отказ за виза, са пряко относими към дейности, свързани с националната сигурност. Съдът приема тези данни за относими и към оспорващия Е. Х., доколкото личното му положение е изцяло в зависимост от преценката и решенията на неговите родители.

Разпоредбата на чл.27, ал.6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаша изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова по реда на чл.22 от Визовия кодекс. Съгласно Инstrukция № КОВ-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, МВНР чрез дирекция „К. отношения“ съгласува заявленията за издаване на визи с Държавна агенция „Национална сигурност“ и с Дирекция „Миграция“ на Министерството на вътрешните работи. Нормата на чл.20, ал.4 от Инstrukцията разпорежда, че ако няма отрицателни становища от ДАНС и от ДМ, и има положително становище на визовите органи, че не са налице основанията по чл.10, ал.1 ЗЧРБ, издаването на визата се разрешава. Анализът на цитирания законов текст налага извода, че за издаване на виза е необходимо кумулативно да са налице както липсата на отрицателни становища от специализираните органи, така и наличието на положително становище на визовите органи. В казуса по делото е относимо само становището на визовите органи, доколкото

органите на ДАНС и Дирекция Миграция не участват в съгласувателна процедура за непълнолетни лица.

По материалната законосъобразност на отказа съдът съобрази следното:

На първо място следва да се посочи, че към процесното заявление за издаване на виза тип „Д“ - формуляр по образец, са приложими изцяло разпоредбите на националното право и конкретно разпоредбите на Закона за чужденците в Република България и Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. Касае се за национална виза, която Република България предоставя на гражданите на трети страни. Както е видно от чл.9, ал.2, т.3 ЗЧРБ - виза тип „С“ или виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в държавите членки и асоциираните към Шенген държави еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. А съгласно чл.5, т.2 от същата наредба, визата за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), която е единна виза съгласно чл. 2, т. 3 от Регламент (ЕО) № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс). Виза за дългосрочно пребиваване не е предвидена по правилата на този кодекс. Второ, в казуса по делото не се касае за заявление за издаване на виза за събиране на семейството на „бежанец“, съответно не се касае за изключения от общите задължения за представяне на документи към заявлението - освобождаване от изискванията за доказване на доходи и жилище.

Касае се за събиране на семейството на лице с предоставен „хуманитарен статут“, съгласно Решение № 5192/04.04.2024г. на председателя на ДАБ и въз основа на него е издадено Решение № 12195/22.11.2024г. за събиране на семейството. Видно от мотивите му, за оспорвания са представени доказателства и е признато, че Е. Х. е дете на Ю. Х. М. – сирийски граждани.

Съгласно § 1а на ЗУБ, с изменението на този закон с ДВ, бр. 52 от 2007 г., са въведени само разпоредбите на глава пета на Директива 2003/86/ЕО на Съвета за правото на събиране на семейството - ГЛАВА 5 „Събиране на семейства на бежанци“. Директивата в цялост е въведена в националното право в съответните разпоредби на Закона за чужденците в Република България – измененията на закона с ДВ бр. 29 от 2007г. , съгласно § 40 от цитирания ЗИД на ЗЧРБ, в който е посочено, че се въвеждат и разпоредбите на Директива 2003/86/ЕО на Съвета за правото на събиране на семейството.

Следователно, Директива 2003/86/ЕО е въведена в цялост в българското законодателство, в чл. 34 на ЗУБ законодателят е въвел само в глава пета на Директива 2003/86/ЕО - като е въвел обща процедура и компетентен орган за всички лица, на които е предоставена международна закрила, не е дерогирал останалите разпоредби на директивата, намерили отражение и в изискванията при кандидатстване за визи за събиране на семейството за всички останали чужденци, към които следва да бъдат отнесени лицата, с предоставен хуманитарен статут от българската държава. По българското право няма разпоредба, която предвижда, че режимът за издаване на визи при събиране на семейство на бежанци, се прилага и за събиране на семействата на лицата с предоставен хуманитарен статут. Разграничението, което прави директивата на лицата със статут на бежанец и останалите лица, следва да бъде спазено.

Дерогации от определени изисквания към заявленията за визи – за издръжка и жилище, са предвидени във връзка с решение за събиране на семейство на бежанец, какъвто не е процесния случай. Конкретно чл.12 от Директива 2003/86 ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството, които обаче се отнасят само за решения за събиране на семейство на бежанец, по дефиницията за целите на директивата по чл.2, буква б) от същата: „бежанец“ означава всеки гражданин на трета страна или лице без гражданство, ползващо се със статут на бежанец по смисъла на Женевската конвенция за статута на бежанците от 28 юли 1951 г., изменена с протокола, подписан в Ню Й. на 31 януари 1967 г.

Само членовете на семейство на лице, което е признато от държавите -членки за бежанец, попада в освобождаването, предвидено по чл.12 от Директивата за спазване на изискванията по чл.7 от същата. Така според чл.12, пар.1 от Директивата: „ 1. Чрез дерогация от член 7 държавите-членки не изискват от бежанеца и/или членовете на семейството му да представят във връзка с молби, отнасящи се до членовете на семейството, визирани в член 4, параграф 1, доказателства, че бежанецът изпълнява изискванията на член 7.“ От своя страна, разпоредбата на чл. 7, параграф 1 от Директивата изисква към заявлението за виза да бъдат представени доказателства за това, че кандидатът разполага със:

„а) жилищни условия, считани за нормални за сравнимо семейство, живеещо в същия район и покриващи изискванията на общите здравни норми и нормите за безопасност, които са в сила във въпросната държава-членка;

б) медицинска застраховка за всички рискове, които обикновено се покриват за нейните собствени граждани във въпросната държава-членка, за самия кандидат и

членовете на неговото семейство.

в) стабилни и регулярни финансови ресурси, които са достатъчни, за да издържа себе си и членовете на своето семейство, без да прибегва до системата за социално подпомагане на въпросната държава-членка. Държавите-членки оценяват тези финансови ресурси с оглед характера им и тяхната регулярност и могат да вземат под внимание нивото на минималните национални възнаграждения или пенсии, а също и броя на членовете на семейството.“

Обратното, за членовете на семейство на чужденец, който не е признат за бежанец, в полза на които е издадено решение за събиране на семейството от орган на държава-членка, към заявленията за виза са относими изискванията по чл.7, пар.1 от Директивата, каквито изисквания се съдържат и по националното право за конкретния вид виза Д - изрично в чл.19, ал.1 Наредба относно изискванията за представяне на документи към заявлението за виза за дългосрочно пребиваване. Така от чл.19, ал.1, т. 1 следва, че освен документите и информацията по чл.13, ал.1 от Наредбата, кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване следва да представи и документ по чл.14 -медицинска застраховка. В чл.19, ал.1, т.2 от Наредбата е предвидено изискване кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване да представи и документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване и за притежаване на финансови средства за издръжка и подслон.

Съгласно чл.20, ал.1 от Наредбата, освобождават се от задължението за предоставяне на доказателства за осигурена издръжка, настаняване и транспорт - освен други лица и по т. 3 - лицата кандидатстващи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с цел събиране на семейства във връзка с предоставен статут на бежанец или убежище на територията на Република България - въз основа на писмено решение от Държавна агенция за бежанците. Казусът по делото не попада в тази хипотеза.

Следователно, еднозначно както по Директива 2003/86 ЕО, така и по националното право, са освободени от изискването за доказване на издръжка, настаняване и транспорт, само членове на семействата на лица, признати за бежанци, съответно лица, на които е предоставен статут на бежанец. Посочените понятия са еднозначно определени както по националното право, така и по правото на ЕС и изрично разграничават лицата, признати за бежанци съответно лицата с предоставен статут на бежанец от лицата, на които е предоставен хуманитарен статут по националното право или субсидиарна закрила по правото на ЕС - Директива 2011/95 /ЕС.

Така в пар.1, от ДР на Закона за убежището и бежанците, изрично са разграничени понятията за статут на бежанец и хуманитарен статут : по т.18 - „Статут на бежанец“ означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец и по т.19 „Хуманитарен статут“ означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или на лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут. Идентично в чл.2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лица, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, са разграничени понятията за международна закрила - като събирателно понятие за статут на бежанец и субсидиарна закрила - по буква а) от разпоредбата на директивата която препраща към определенията на понятията по букви д) и ж). Според буква д) от разпоредбата „статут на бежанец“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец; а според буква ж) „статут на субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;".

Следователно, ако националният законодател или по правото на ЕС е имал предвид, че изключението от представяне на документи за осигурени финансови условия и жилище по време на престоя, обхваща и лицата, на които е предоставен хуманитарен статут на основанията по чл.9 от ЗУБ или субсидиарна закрила на основанията по чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, са могли да го предвидят като се определи изключението от изискванията като приложимо към понятието за лица, на които е предоставена международна закрила от държавите членки. След като това не е направено, следва изключението от изискванията при подаване на заявленията за виза, предвидени за събиране на семейство на лица, на които е предоставен статут на бежанец, да се прилага в точния му смисъл и стриктно само по отношение на тези лица. Следователно, правното положение на оспорвания – качеството на член на семейството на лице с предоставен хуманитарен статут от българската държава, не попада в приложното поле на разпоредбите, които предвиждат изключения от изискванията при подаването на заявленията за виза по решение за събиране на семейството, предвидени по националното право или по правото на ЕС.

Основанията за отказ да се издаде виза на чужденец, са изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, сред които основания е и наличието на данни, че

целта на влизането е да се използва страната за миграция към трета държава. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, а проверката на съда в тази връзка е ограничена от чл.169 АПК. За да бъде издаден благоприятен административен акт – виза, за всеки един подал заявление молител следва да бъдат кумулативно налице двете фактически основания – от една страна да бъде доказана целта на престоя, а от друга страна – условията за него.

Обратното, за членовете на семейство на чужденец, който не е признат за бежанец, в полза на които е издадено решение за събиране на семейството от орган на държава-членка, към заявленията за виза са относими изискванията по чл.7, пар.1 от Директивата, каквито изисквания се съдържат и по националното право за конкретния вид виза Д - изрично в чл.19, ал.1 Наредба относно изискванията за представяне на документи към заявлението за виза за дългосрочно пребиваване. Така от чл.19, ал.1, т. 1 следва, че освен документите и информацията по чл.13, ал.1 от Наредбата, кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване следва да представи и документ по чл.14 -медицинска застраховка. В чл.19, ал.1, т.2 от Наредбата е предвидено изискване кандидатът за виза за дългосрочно пребиваване да представи и документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване и за притежаване на финансови средства за издръжка и подслон.

Съгласно чл.20, ал.1 от Наредбата, освобождават се от задължението за предоставяне на доказателства за осигурена издръжка, настаняване и транспорт - освен други лица и по т. 3 - лицата кандидатстващи за издаване на виза за дългосрочно пребиваване с цел събиране на семейства във връзка с предоставен статут на бежанец или убежище на територията на Република България - въз основа на писмено решение от Държавна агенция за бежанците. Казусът по делото не попада в тази хипотеза.

Следователно, еднозначно както по Директива 2003/86 ЕО, така и по националното право, са освободени от изискването за доказване на издръжка, настаняване и транспорт, само членове на семействата на лица, признати за бежанци, съответно лица, на които е предоставен статут на бежанец. Посочените понятия са еднозначно определени както по националното право, така и по правото на ЕС и изрично разграничават лицата, признати за бежанци съответно лицата с предоставен статут на бежанец от лицата, на които е предоставен хуманитарен статут по националното право или субсидиарна закрила по правото на ЕС - Директива 2011/95 /ЕС.

Така в пар.1, от ДР на Закона за убежището и бежанците, изрично са разграничени понятията за статут на бежанец и хуманитарен статут : по т.18 - „Статут на бежанец“ означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец и по т.19 „Хуманитарен статут“ означава признаването от Република България на гражданин на трета държава или на лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за предоставяне на хуманитарен статут. Идентично в чл.2 от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила, са разграничени понятията за международна закрила - като събирателно понятие за статут на бежанец и субсидиарна закрила - по буква а) от разпоредбата на директивата която препраща към определенията на понятията по букви д) и ж). Според буква д) от разпоредбата „статут на бежанец“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за бежанец; а според буква ж) „статут на субсидиарна закрила“ означава признаването от държава-членка на гражданин на трета държава или лице без гражданство за лице, което отговаря на условията за субсидиарна закрила;"

Ако националният законодател или законодателят по правото на ЕС е имал предвид, че изключението от представяне на документи за осигурени финансови условия и жилище по време на престоя, обхваща и лицата, на които е предоставен хуманитарен статут на основанията по чл.9 от ЗУБ или субсидиарна закрила на основанията по чл.15 от Директива 2011/95/ЕС, са могли да го предвидят като се определи изключението от изискванията като приложимо към понятието за лица, на които е предоставена международна закрила от държавите членки.

След като това не е направено, следва изключението от изискванията при подаване на заявленията за виза, предвидени за събиране на семейство на лица, на които е предоставен статут на бежанец, да се прилага в точния му смисъл и стриктно само по отношение на тези лица.

Следователно, правното положение на оспорвания – качеството на член на семейството на лице с предоставен хуманитарен статут от българската държава, не попада в приложното поле на разпоредбите, които предвиждат изключения от изискванията при подаването на заявленията за виза по решение за събиране на семейството, предвидени по националното право или по правото на ЕС.

Твърденията в писмената защита за неотносимост на изискванията за доказани средства за издръжка и жилище, в което ще живее семейството, не се възприемат от съда и остана недоказано спазването на посочените изисквания. Няма посочен български адрес в заявлението, няма данни за осигурено жилище на адреса по българската лична карта на бащата на оспорващия, нито данни, че Ю. Х. М. живее е фактически на този адрес. Адресът по договора за наем от 19.06.2025г., представен за пръв път пред съда, също няма данни да е действително нает и фактически обитаван. Само сключването му, дори и да е договаряно по пълномощие от действителния собственик на имота, не е доказателство, че договорът действително е произвел правното си действие. В този договор липсва договореност за датата на предаването на фактическото владение на имота на Ю. Х. М., няма данни и за лицето, което на конкретна дата и час следва да предаде владението на имота. Липсват доказателства за плащането на наемната цена, плащането ѝ е договорено единствено по банков път, но липсва посочена банкова сметка и титуляр, като такава е следвало да се посочи от наемодателя. При тези обстоятелства следва извод, че договорът за наем е сключен без намерение на страните да произведе действителни правни последици. Недоказано остана и изискването за разполагаеми средства за издръжка - нито са представени за осигурени средства към заявлението, нито за доходи на родител. Представянето на трудов договор за бащата на оспорващия, регистриран в НАП, доказва само възможността за получаване доходи, в случай, че полага труд, но доказателства за действително получавани доходи по трудовия договори не се представиха. Следователно, изискването за достатъчни и сигурни доходи не се доказва, освен това няма ангажирани доказателства за здравно и социално осигуряване. Здравна застраховка само за м. 08.2025г. не доказва осигурени средства за времето на престой, доколкото и не става ясно намерение за дата на влизане в страната и време на пребиваване.

Съдът намира, че в хода на проведеното съдебно производство не се обори изводите на административния орган, направени в оспорения отказ. Тези изводи не са опровергаха и данните за бащата на оспорващия за постоянни регулярни доходи от трудова заетост, с достатъчни и сигурни доходи, сключването и регистрацията на трудовия договор е по време след подаване на процесното заявление, също без данни за доходи и осигуряване.

Разпоредбата на чл.27, ал.6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове. При тези проверки всъщност в информационните

фондове е съществувал само регистриран адрес по личната карта на бащата на оспорващия без към заявлението, че живее на същия адрес, не доказва действително намерение за установяване в страната на семейството и на посочения в заявлението адрес.

1. Решението за събиране на семейството – влязъл в сила административен акт, няма за автоматична правна последица издаването на виза на посочените в същото лица, решението за събиране на семейството е допустимо да бъде издадено и без да са представени официални документи за самоличност, а само въз основа на подписана декларация от лицето, на което е предоставена международна закрила. Визата на членовете на семейството се издава по реда за издаване на визи, като само членовете на семейството на лицата, на които е признато качеството на бежанец, са освободени от изискването за представяне на доказателства за финансови средства и подслон. Целта на визовия режим е именно контрол на лицата, които влизат на територията на българската държава и на територията на ЕС, която не може да се постигне без точното установяване на самоличността на лицата и преценката на лично основание заявлението за виза. Именно поради тази цел, решението за събиране на семейството не поражда автоматични правни последици за издаване на виза, решението също не е равностойно на поето задължение за издаване на визи от страна на държавата нито по националното право нито по правото на ЕС. Както се посочи, за легалното влизане на територията на страната с цел събиране на семейството на лице с предоставен хуманитарен статут от българската държава, са приложими изискванията за издаване на визи по НУРИВОВ. Недопустимо е да бъде издадена виза само въз основа на проверките на органите на ДАБ при постановяване на решението за събиране на семейството, доколкото с тази разпоредба не са въведени и конкретни изисквания относно влизането на чужденците в страната нито се дерогират такива, установени в ЗЧРБ или други актове.

Изискването за представяне на „редовен документ за задгранично пътуване“ по чл.13, ал.1, т.1 от НУРИВОВ е изпълнено, представен е документ за пътуване на оспорващия – сирийски паспорт, но само изпълнението на посоченото изискване не е достатъчно основание да бъде издадена виза. В казуса по делото не са представени изискващите се доказателства към заявлението за виза, тъй като не са представени доказателства за осигурени финансови средства за издръжка и подслон на оспорващия – чл.19, т.2 НУРИВОВ, такива не се събраха и в хода на съдебното производство. Условието на престой – издръжка и жилищно настаняване в Република България за срока на визата са недоказани. Видно от представената застрахователна полица, същата е само за един месец, неясно дали е относим по време към намерения за влизане и престой в страна.

След като не е доказана възможността за издръжка и настаняване в страната за срока на визата, то следователно, целта на визата не е оставане на територията на страната и на посочения в заявлението адрес. Заявлението за виза не съдържа попълнени важни реквизити, които са от значение за разрешаването ѝ, дори не е посочена целта на пътуването.

В процедурата по разглеждане на процесното заявление за виза не е предвидено задължение за изискване на допълнителни документи или указания за нередовности, което съставлява облекчена от гледна точка на процесуалните въпроси процедура, консулското длъжностно лице се произнася по същество на заявлението само въз основа на представените документи и извършените задължителни проверки.

Предвид изложеното, основанията за отказа за виза в казуса по делото следва да се приемат за установени: по чл.10, ал.1, т. 22 ЗЧРБ – след като няма достоверни данни, че има осигурени жилище с подходящи условия, достатъчно и сигурни доходи за издръжка и престой в страната, то не може да се направи извод, че целта на визата е да се събере със семейството си на територията на страната. Наред с тези обстоятелства, няма и данни, че бащата на оспорващия пребивава на адреса, посочен в българската му лична карта – на чужденец с предоставен хуманитарен статут. В хода на съдебното производство не се представиха и доказателства, че родител на оспорващия има регулярни доходи от трудова заетост и в страната. Към датата на заявлението за виза – 27.06.2025г., освен регистрацията в НАП на представения трудов договор от 24.09.2025г., други данни за бащата няма по делото. Посочените обстоятелства за бащата на оспорващия, изцяло потвърждават изложеното в писмото на ДАНС, че родителят на оспорващия не живее в страната и няма осигурено жилище и издръжка, от което и извод, че очевидно целта на визата не е събиране със семейството и установяване в страната, а оттук и потвърждават извода за миграция към трета страна.

Всичко изложено подкрепя извода, съответен на приложеното правно основание по чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 ЗЧРБ, че целта и условията на пребиваване по заявлението за виза не са доказани, а обратно целта на визата е да използва страната за миграция към трета държава, и които основания следва да се приемат за доказани, както се посочи по-горе въз основа на данните за родителите на оспорващия, конкретно бащата. Съгласно чл.10, ал.1 т.17 ЗЧРБ, отказва се издаването на виза на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, която хипотеза изрично е посочена в словестните мотиви за отказа. Също съгласно чл.10, ал.1 т. 22 ЗЧРБ, отказва се издаването на виза на чужденец, за който има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към

трета държава.

Въз основа на изложеното, следва извод и за материална законосъобразност на оспорения отказ.

Твърденията на адвоката в писмената защита, че се засяга правото на личен и семеен живот, с процесния отказ за виза са изцяло неоснователни. На първо място се касае за неизпълнение на законоустановени изисквания за прилагане на документи към заявлението за виза. На следващо място, бащата на оспорващия Ю. Х. М. е сирийски гражданин с предоставен хуманитарен статут от българската държава, който има временен характер и подлежи на преразглеждане при промяна на обстоятелствата, при които е предоставена закрилата – чл.17, ал.1 ЗУБ. Видно от българският му документ за самоличност -л.23/24 от делото, същият е издаден на 05.12.2024г. и е валиден до 23.04.2027г., т.е. за срок по-малко от 3 години и без задължение от страна на българската държава да издаде нов документ и продължи пребиваването му. Тъй като пребиваването на бащата не е безсрочно, събирането на семейството за 1 година според срока за визата, без осигурени издръжка и подслон, не е в интерес на семейството.

Необосновано се твърди, че отказът за виза нарушава правото на личен и семеен живот по чл. 8 от ЕКПЧ. Европейският съд по правата на човека приема по приложението на чл.8 от Конвенцията в обобщение, че:

-Правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот(Решение от 28 ноември 1996 г., по дело Ahmut срещу Н. § 71.).

-ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажменти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия. (Решение по дело В. срещу А. от 12 юни 2012 г., § 78 и цитираната съдебна практика).

- ЕСПЧ не дава тълкуване, според което държавите –членки да са задължени да предоставят право на влизане на лице без документ за пътуване в чужбина, издаден от държавата на гражданството му или от друга държава, на първо място. Също този съд не е дал и тълкуване на чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), че следва да бъдат допускани да влизат

членове на семействата на граждани на трети страни, които не са признати за бежанци, във всички случаи и без доказателства за разполагаеми средства за издръжка и жилище за срока на визата. Някоя разпоредба от ЕКПЧ не задължава договарящата държава безусловно да предоставя право на влизане на членове на семействата на граждани на трети страни и правото на събиране на семействата на лица, които не са бежанци, също и за социална тежест за държавата, касае се за ползване на право при определени условия.

-В решение по дело DAVO v. S., (Application no. 12510/18), Решение от 18 януари 2024г., станало окончателно на 18.04.2024г., в т. 89 ЕСПЧ разисква случаите, в които изключва задължение на договаряща държава да предостави събиране на семейството – когато са налице едно или няколко, не обсъжда право на влизане на член на семейството. Две от основанията, в които не възниква такова задължение са : 1) Лицето, което иска събиране на семейството, е имало ограничени връзки с приемащата страна – по подразбиране когато е пребивавало там само за кратко време или е пребивавало там незаконно. Съдът изрично посочва, че не е имало случай да е установил задължение от страна на държавата членка да предостави събиране на семейството на чужденец, на когото е било предоставено само краткосрочно пребиваване или разрешение за временно пребиваване, с член на семейството, който не е влязъл в приемащата страна. 2) Също ЕСПЧ посочва и случаят, при който лицето, което иска събиране на семейството (спонсорът), не е могло да докаже, че разполага с достатъчен независим и траен доход, който не е социално подпомагане, за да осигури основните разходи за издръжка на членовете на семейството си. Също в т. 90 от решението е посочено, че съществува консенсус на международно и европейско ниво относно необходимостта бежанците да се възползват от процедура за събиране на семейството, която е по-благоприятна от предвидената за други чужденци.

-По делото Senigo Longue and others v. F. – Решение от 10 юли 2014г. на ЕСПЧ по жалба № 19113/09, по т. 59- 63 ЕСПЧ припомня принципните положения във връзка с чл.8 ЕКПЧ: 1) Необходимостта от постигане на справедлив баланс между конкуриращите се интереси на индивида и общността като цяло, както и, че държавата се ползва с известна свобода на преценка; държавите имат право, без да се засягат техните договорни задължения, да контролират влизането и пребиваването на чужденци на тяхна територия; 2) Член 8 не налага общо задължение на държавата да уважава избора на държавата на пребиваване на имигрантите и да разрешава събиране на семействата на нейна територия, въпреки това в случай, отнасящ се до семейния живот, както и до имиграцията, обхватът на задълженията на държавата варира в зависимост от конкретната ситуация на съответното лице и общия интерес; 3) Съдът посочва факторите, които трябва да се

вземат предвид в този контекст: степента, до която семейният живот е действително възпрепятстван, степента на връзките, които съответните лица имат с въпросната договаряща държава, дали съществуват непреодолими пречки пред семейството, живеещо в страната на произход на едно или повече от съответните лица, и дали съществуват фактори, свързани с имиграционния контрол или съображения за обществена политика, които натежават в полза на изключването;

В заключение, само въз основа на решението за събиране на семейството не възниква каквото и да е субективно право, в това число право на влизане в страната на оспорващия, нито право да бъде издадена виза, касае се само за правна възможност, но не и за субективно право или за задължение от страна на българската държава да издаде виза.

Жалбата е изцяло неоснователни и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

На основание изложеното и чл. 172 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЕЛЯС Х. Ю., [дата на раждане] в Турция, гражданин на С., действащ чрез своята майка и законен представител М. А., гражданка на С., [дата на раждане], срещу Отказ за виза, издаден от А. З. - Консулско длъжностно лице в Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция, издаден на дата 06.08.2025г., по заявление за национална виза тип "Д".

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.